

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ

2. FEJEZET

Pál ebben a fejezetben rólatok beszél. Biztosan, hogy érdekelni fog titeket. Ha készítenénk egy fényképet a gyülekezetéről, és kitennénk a falújságra, kit keresnétek meg elsőként a képen? Magatokat.

1. Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,

Az „életre keltett” kifejezést a fordítók adták hozzá a szöveghez, ezen a helyen ez nincs ott az eredeti görög szövegben, hanem az ötödik versben olvashatjuk ezt. Azért hozták ide előre, mert enélkül az első versek nagyon keményen hangzanak, és ezáltal enyhíteni akarták Pál mondanivalóját veletek kapcsolatban. Az eredeti szöveg így hangzik:

Titeket, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,

Isten azt mondta Ádámnak, hogy amikor eszel a tiltott fa gyümölcséből, meg fogsz halni. Isten lelki halálról beszélt, és azt értette ezalatt, hogy meg fog szűnni az ember kapcsolata, közössége és egysége Istennel. Isten Lélek, tehát lélekben és igazságban kell Őt imádni, és az Istennel való közösség abban a pillanatban megszűnt, amikor az ember figyelmen kívül hagyta Isten parancsolatát és bűnbe esett.

A görög „harmatia” szót használják itt a bűnre, ami azt jelenti szó szerint, hogy eltéveszteni. Az angol „sin”, bűn szó is hasonló eredetű, az íjászatban volt használatos. Felállítottak egy oszlopot, és arra felakasztottak egy célkarikát. Aztán az íjászok vették a nyílveendőket, és egyforma számú vesszővel próbáltak belelőni a karikába. Mondjuk, hogy volt öt versenyző 10-10 nyílveendővel. Egyenként megcélozták a karikát a nyilaikkal. Ha valaki eltévesztette a célt, akkor „sinner”-nek, magyarul bűnösnek hívták, és a volt a büntetése, hogy meg kellett hívnia a többieket egy italra.

A szó eredete arra utal, hogy akkor is lehet valaki bűnös, ha nem akar az lenni. Megtörténhet, hogy nagyon koncentrálsz, és nagyon bele akarsz találni a célba, de akármilyen nagy erővel és odaszánással próbálkozunk is, egyikünk sem találta el tökéletesen azt a célt, amelyet Isten állított az ember elé. „Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.” Lehet, hogy egyesek közelebb vannak a célhoz, mint mások, de senki sem büntelen, mindenki eltévesztette a célt.

„Nincs igaz ember egy sem” – ami azt jelenti, hogy mindannyiunknak segítségre van szükségünk, egyedül senkinek sem fog sikerülni. Az Isten által megállapított cél a tökéletesség: „Ti azért legyetek

tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.” De az Írás szerint senki sem tökéletes. Ennek következtében pedig „a bűnös lélek meg fog halni”, mert „a bűn zsoldja a halál.”

2. amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint;

Pál itt az éltetek szót a görög „meander” szóval fejezi ki, ami tévelygést jelent. Ez arra utal, hogy nem volt semmilyen örökkévaló célunk e világban, nem haladtunk semerre, csak éppen léteztünk. Csak sodródtunk e világ folyamában, annak akarata, divatja szerint, ugyanúgy, mint mindenki más.

Amikor kisfiú voltam, néha megkérdeztem anyukámtól, hogy elmehetek-e ide vagy oda, csinálhatom-e ezt vagy azt. Ha azt válaszolta, hogy nem, akkor mindig visszakérdeztem, hogy „Miért nem, Anya, hiszen mindenki megy, mindenki ezt csinálja!” Azt válaszolta: „Fiam, nem számít, hogy mindenki azt teszi. Ha mindenki beugrik a tűzbe, akkor te is ezt fogod tenni? Keresztényként meg kell tanulnod ár ellen haladni. Még a döglött hal is tud lefele úszni a patakban, de a felfelé úszáshoz élő halra van szükség.”

Köszönöm Istennek édesanyám ezen jó tanácsát. Az e világi szerinti életmód az árral való úszást jelenti, amikor a tömeget, az aktuális divatot követjük. Erre utal itt Pál, majd meg is mutatja nekünk, hogy ezeket a divathullámokat a Sátán irányítja.

2. ...igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.

Lehet, hogy volt a történelem során olyan időszak, amikor egyesek megkérdőjelezhették, hogy a világ eseményeinek irányítása mögött a Sátán állt. De ezt a mai világ esetében már nem hiszem, hogy elmondhatjuk. A dolgok jelenlegi alakulása szerint például a zenébálványok nagy részét figyelve világos képet kaphatunk arról, hogy ördögi és kegyetlen ihletés áll a háttérben. Olyan posztereket láttunk Koppenhágában, amelyeken egy fiatalember, teljesen véresen, láncokkal megkötözve állt, és alatta nagybetűkkel ez állt: NINCS MENEKVÉS. Ez a mai európaiaknak szóló üzenet. Nincs menekvés, rabszolgaság van, mert a világ napja lefelé áldozik. Ez a világ üzenete a világ számára.

Pál azt kérdezte, hogy *hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az ÚR hirdetett először.* Istennek hála, van menekvés, mert Jézus Krisztus szabadítása rendelkezésünkre áll. De az igaz, hogy Krisztuson kívül hogy nincs menekvés. A Sátán áll a világ minden divatja, trendje mögött, és ő irányítja, vezényli ezeket az ördögi erőket, amelyek elárasztják az egész társadalmunkat. Az erkölcstelenség és pornográfia növekedése, az abortusz és a homoszexualitás

elfogadása által a Sátán mind közelebb és közelebb viszi a világot a pokolhoz. És valaha mi is ezt a folyamatot követtük: halottak voltunk a bűneinkben, céltalan életet éltünk – milyen tragikus kép a Krisztus nélküli emberről!

Oly gyakran félnek az emberek Isten akaratától, ami számomra elég nehezen érthető. A Sátán annyit hazudott már az embereknek Isten természetéről, hogy ez valóban sokukban igen nagy félelmet okozott, és nem merték Istennek átadni az életüket. Amikor gyerekként jártam a templomba, oly sokszor mondták: „Vigyázz, ki ne mondd, amit nem akarsz megcsinálni, mert Isten pont azt fogja rád kényszeríteni.” „Isten egyszer el fog kapni, mert csak arra vár, hogy rossz tetten érjen.” Emiatt féltem Istennek átadni az életemet, mert sok mindent nem szerettem volna csinálni, és féltem, hogy Isten mindenféle unalmas dologra fog kényszeríteni, amit sohasem akartam csinálni.

Mi történne, ha egyszer a fiam azt mondaná, hogy „Apa, gondolkoztam a dolgon, és rájöttem, hogy mindig jó életem volt, mert mindig biztosítottad számomra az ételt, a ruhát, a meleg otthont, és mindezt nagyon értékelem. Ezért ma meglátogatlak, és azt fogom csinálni, amit te szeretnél, akármilyen feladatot megcsinálok, amit akarsz. Az egész napot veled szeretném tölteni.” Azt hiszitek, hogy szerető apaként, erre azonnal azt gondolnám, hogy „Ez igen. Most aztán elkaptam a fickót. Megcsináltatok vele minden mocskos munkát: kigyomláztatom vele az egész kertet, kimosatom vele a szemetes kukákat...” Ha ezt gondoljátok, akkor nem ismertek engem.

Az igazság az, hogy teljesen lenyűgözne, ha valamelyik fiam ilyen ajánlással jönne hozzám. De kellemes meglepetés lenne ez számomra! Életének egyik legjobb napjává szeretném azt a napot tenni: menjünk le a tengerpartra és szörfözzünk, vízisíeljünk. Olyan dolgokat választanék, amit mindketten élveznénk, mert nagyon szeretném, ha ez egy csodálatos nap lenne mindkettőnk számára.

Mit gondoltok: Hát nem ezt akarja a mi mennyei Atyánk is, ha Hozzá fordultok, és azt mondjátok: „Atyám, olyan jó voltál, és annyi jót tettél értem, annyira megáldottál. Szeretném átadni neked az életemet.” Az a hamis elképzelésünk, hogy Isten egy csomó mocskos munkát fog ránk bízni, és olyan nehéz szolgálatokat ad, hogy majd belegörnyedünk, csak azért, mert átadtuk neki az életünket. Ez nem így van! Ha ezt gondoljátok, akkor nem ismeritek a ti mennyei Atyátokat: téves és istenkáromló elképzelésetek van róla, mert Neki nagy élvezet, ha kellemes napokat tölthet veletek. Nagyon örül, ha boldognak és örömtelien lát titeket, ha növekedik bölcsességetek Krisztusban.

A Sátánról viszont azt mondta Jézus, hogy azért jött, hogy lopjon, öljön és pusztítson. A Sátánnak egyetlen célja van veletek és a világgal: hogy elpusztítsa. Mégis az emberek olyan elvakultan követik őt. Nem aggódnak amiatt, hogy merre vezet az életük ösvénye, és úgy tűnik, hogy nincs semmi ellenvetésük a saját pusztulásukba vezető sátáni úttal kapcsolatban.

Sokan olyan kifogásokkal nem akarnak Krisztus felé fordulni, hogy most nagyon elfoglaltak, nem akarják megfosztani magukat az élvezetektől, és majd esetleg a halálos ágyukon befogadják Őt.

Milyen elképesztően téves az emberek elképzelése arról, hogy mit jelent átadni az életüket Isten akaratának! Pedig amint valaki megteszi ezt, azt fogja érezni, amit Jézus: „Élvezet a Te akaratodat követni, Uram.” Az életünk öröme, élvezete, izgalma lesz ez. Mások persze kívülről ezt nem értik, mert nem látják azt, hogy mi folyik a bensőnkben. „Te vasárnap este is a gyülekezetbe jársz, és Biblia tanításon veszel részt? Ember, nem vagy eszednél!” Nem ismerik azt a fajta örömet, amely az Úrral való közösségből, az Ő dicsőítéséből és imádatából, az Ő szeretetéből és a mi iránta érzett hálánkból fakad. Nem értik hogy hogyan tud Isten Igéje a szívünkhöz szólni, hogyan tudja megváltoztatni az életünket.

Amikor viszont ők is közénk kerülnek, akkor velünk együtt tapasztalják meg az Úrral való járás örömét, élvezetét, szeretetét. Olyan nagyon jó érezni Isten családjában az Ő szeretetének melegségét, amely tanúbizonyságot tesz a lelkünkben Őróla.

Pál szerint egyszer mindnyájan a Sátán által irányított hajóban ültünk, amely egyenesen haladt a hajótörés felé.

3. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testi kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint, éppenúgy, mint a többiek.

Milyen életet éltünk akkor? A testi és érzéki kívánságokat teljesítettük, azok rabságában voltunk, állati szinten éltünk. A testi és érzéki kívánságok voltak az életünk mozgó erői, a teljes életünk ezeknek a kívánságoknak a kielégítéséről szólt.

Salamon király megpróbált értelmet találni az életének, és rengeteg különböző utat kipróbált. Először a gazdagságot próbálta ki, mint oly sokan mások – olyan gazdag volt, hogy Izráelben annyi ezüst volt, mint a kövek és sziklák együttvéve. Jeruzsálem a világ legszükségesebb városa, képzeljétek el, hogy akkor mennyi ezüstje lehetett Salamonnak. Mégis azt írta a Prédikátor könyvében, hogy „a gazdag ember is úgy hal meg, mint az ostoba – hiábavalóság az egész.”

Ezután Salamon a tudás ösvényét próbálta ki, egészen addig haladt, amíg ő lett a világ legbölcsebb embere. A végkövetkeztetése viszont: „a bölcs is úgy hal meg, mint az ostoba – ez is hiábavalóság.” Aztán azt gondolta, hogy hatalmas emlékműveket épít, és Jeruzsálemet hatalmas épületekkel díszítette fel. De amikor végigtekintett ezeken, ezeket is hiábavalóságnak látta, amely nem elégíti ki az embert. Miután semmit sem tagadott meg magától, amit a szíve kívánt, a végkövetkeztetése az lett, hogy minden értelmetlenség és hiábavalóság a nap alatt. Mindezt azok után mondja, miután teljesen kielégítette testének minden kívánságát.

Sokan manapság is azt a filozófiát követik, hogy túl nagy fájdalomba kerül szembenézni a valósággal. Mindent kipróbáltak, semmit sem vontak meg maguktól, de még mindig hatalmas az üresség bennük. A kábítószerbe, az alkoholba menekülnek, mert a valóság elviselhetetlen. Az egzisztencialista filozófia is azt vallja, hogy a valóság a kétségbeeséshez vezet, ezért ne nézz szembe vele, hanem ugorj, szállj az ismeretlenbe, és reménykedj abban, hogy majd valamikor ismét lesz talaj a lábad alatt. Reménykedj abban, hogy lesz valami megelégtető megtapasztalásod az igazságról, mert ha a valósággal szembenézel, akkor nem létezik igazság, és csak kétségbeesés lehet a vége mindennek.

Mi is együtt úsztunk az árral, és azt tettük, ami a bukott emberi természetéből következhetett, amelyet a test kívánságai uralnak. Ilyen az emberi természet Jézus Krisztus nélkül. Ezt a nagyon sötét képet Pál rólad és rólam festi. A negyedik versben, miután megfestette a sötét hátteret, elkezdte az életet adó gyönyörű színeket felvinni a vászonra.

4. De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett,

5. minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt,...

Pál a Rómaiakhoz írt levelében mondja, hogy *Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.*

János szerint *Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.*

És *Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Mikor kezdett Isten titeket szeretni? Gyakran azt gondoljuk, hogy Ő akkor kezdett szeretni minket, amikor elkezdünk szeretni, kedvesek és jók lenni mások iránt. Istennek ez megtetszett, és azt mondta, hogy: „Ó, milyen szeretetre méltó ez az ember, annyira szeretem őt.” De nem így van. Mikor kezdett el Ő minket szeretni? Amikor még halottak voltunk a vétkeinkben, már akkor szeretett, az örökkévalóság kezdete óta. Soha nem volt, és nem is lesz olyan időszak, amikor Isten nem szeret titeket.

5. életre keltett a Krisztussal együtt - kegyelemből van üdvösségetek! -

Valamikor a bűneim miatt halott voltam, de Jézus Krisztus által Isten gondoskodott arról, hogy a bűneim és vétkeim bocsánatot nyerjenek. A 32. zsoltár szerzőjével együtt mondhatom, hogy *Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétké eltöröltetett.* Azt hittem, hogy meghalok, amíg takargattam a bűnömet, de milyen jó, hogy miután megvallottam őket, Isten megbocsátotta azokat!

Isten készített egy utat, amely által megbocsátotta a bűneinket, és miután ez megtörtént, lélekben feltámadtunk, vagyis újjászülettünk. Az első születésem testtől való volt, és ezért a testem kívánságai uraltak engem. Igen jó kisgyerek voltam egészen addig, amíg a testi kívánságaim sírásra és kiabálásra nem indítottak, egészen addig, amíg meg nem etettek. Időnként, ha nem etettek meg azonnal, akkor visítottam, rúgkapáltam és kiáltoztam, mert természeti ember voltam a test kívánságainak uralma alatt. Vannak emberek, akik egész életükben ezen a szinten élnek. A testük kívánságai határozzák meg az életüket, és ha nem kapják meg, amit akarnak, akkor visítanak, rúgkapálnak és kiáltoznak.

De most már új életem van, lelkileg újjászülettem, és többé már nem Ádámiig vezetem vissza a származásom, aki a test szerinti ősem volt, hanem Jézus Krisztustól származom, aki a lelki Atyám. Istentől születtem újjá, Jézus Krisztus Lelke által, és ezen lelki születés nyomán megelevenedett a lelkem, visszaállt a közösségem Istennel. Isten Lelke tanúsítja az én lelkemnek, hogy az Ő gyermeke vagyok, és ezért kiáltok, hogy „Abbá, Atyám!” Lélekben és igazságban imádom Őt.

„*Kegyelemből van üdvösségetek*”, ami azt jelenti, hogy nem érdemeltük meg, és semmit olyat nem tudunk tenni a saját erőnkől, ami lelkileg feltámasztana minket. Nem a saját hatalmas erőfeszítéseinknek köszönhető az üdvösségem, hanem kizárólag Isten kegyelmi ajándéka nyomán szabadulhatok meg.

6. ...és vele együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért,

Nemcsak a bűneimtől szabadított meg, hanem ennél sokkal többet tesz: feléleszt Isten számára, és a mennyei világába emel fel, ahol Isten Krisztusban együtt van velem. Ez az én új lelki életem. Mi célból tette mindezt?

7. hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban.

Figyeljétek meg az 5. versben az írja, hogy Krisztussal együtt, a 6.-ban Krisztus Jézusért, a 7.-ikben pedig Krisztus Jézusban: mindent Isten végzett el Vele, Általa, és Benne.

Az első fejezetben azt imádkozta Pál, hogy ismerjék meg az elhívásuk reménységét. Isten a fiainak hívott el minket. Tudjátok, hogy ez mit jelent? Azt, hogy az elkövetkező örökkévalóságban Istennel fogtok uralkodni az Ő örökkévaló királyságában az Ő kegyelmének és jóságának folyamatos megtapasztalása mellett Jézus Krisztusban.

A zsoltárok szerint *amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt*. Isten az örökkévalóság teljes ideje alatt azzal fog foglalkozni, hogy megmutatja nektek mindazokat

a jó, örömteli, kegyelmes és szeretettel teli dolgait fogja, amelyeket Jézus Krisztusban elkészített számotokra. Soha nem tudjátok ezeket teljességgel felfedezni - annyi van belőle, hogy az örökkévalóság sem lesz erre elég.

8. Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van:

Mi nincs töletek? A hit. Nem mondhatjátok, hogy: „Nézzétek, milyen jó vagyok: hiszek Istenben.” Még a hit is Isten ajándéka. Emlékeztek arra, amikor a midjániak úgy ellepték a földet, mint a sáskák, és felemésztették Izráel minden ételtartalékát. Gedeon egy barlangban rejtőzködve örölte a búzáját, hogy elrejtse előlük, és az Úr angyala megjelent neki, és azt mondta: „Gedeon, menj és szabadítsd meg Izrael népét a midjániaktól.” Gedeon azt válaszolta, hogy: „Ki vagy te, és mit keresel itt – téves címre érkeztl. Az én apám egy senki, és én vagyok a legutolsó az ő házában. Tán csak nem gondolod, hogy én fogom Izráelt megszabadítani?” De az Úr azt válaszolta, hogy: „Igenis hozzád jöttem.”

Ekkor Gedeon kitett egy szál gyapjút a szérűre, és arra kérte Istent, hogy reggelre tegye azt nedvessé, a körülötte levő földet pedig szárazzá, és ebből tudni fogja, hogy tényleg az Isten szól hozzá. Reggelre minden úgy volt, ahogy kérte, de Gedeon most azt kérte, hogy a föld legyen vizes és a gyapjú száraz, és ez is megtörtént. Ekkor már tudta, hogy valóban Istentől van a dolog, és megfújatta a kürtöt egész Izráelben és összegyűjtött 32 ezer embert, hogy a 135 ezer midjánival szembeszálljanak. Isten azt mondta, hogy: „Túl sok embered van, Gedeon, mert ismerem a szívüket, és ha nekik adnám a győzelmet, akkor azzal dicsekednének, hogy ők győzték le a midjániakat. Küldd hát haza azokat, akik félnek a harctól” Erre 22 ezren hazamentek. De Isten ismét soknak találta a megmaradt 10 ezer harcost, és azt mondta Gedeonnak, hogy „Vidd le őket a patakhoz, és igyanak belőle. Mindenki, aki belemeríti az arcát a vízbe, és úgy iszik, menjen haza, aki pedig felveszi a kezébe a vizet, és úgy iszik, azoknak a kezébe adom a midjániakat.” 300 ember maradt a teljes hadseregből.

Mi volt Isten célja mindezzel? Hogy megóvja az embereket attól, hogy azzal dicsekedjenek, amit Isten végzett el.

Isten csodálatos dolgot adott nekünk: üdvösséget és örök életet, de nem akarja, hogy azzal dicsekedjünk, amit mi csinálunk. Az igazság az, hogy azt akarja, hogy egyetlen test se dicsekedjen az Ő jelenlétében, ezért még a megváltáshoz szükséges hitet is Ő adja nekünk ajándékba.

8. Isten ajándéka ez;

9. nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.

Isten ismeri a régi természetünket, amely mindig dicsőséget akar magának. Ez a bűnös természet része, és ez az, ami a Sátánt is elbuktatta. „Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat. Olyan leszek, mint Isten, hogy az emberek engem imádjának.”

Leestél az égről, fényes hajnalcsillag! Lehulltál a földre, népek legyőzője!

Mivel Isten ismeri e hajlamunkat, ezért az üdvösséget a képességeink által elérhetetlenné tette, és úgy határozott, hogy az üdvösség egyedül az Ő kegyelméből lehetséges a Jézus Krisztus által elvégzett munkába vetett hit által. Sőt a hitet is Ő adja mindehhez. Közel von magához, belehelyezi a hitet a szívembe, hogy elhiggyem az Ő igazságát, és a kegyelme által ajándékba adja az örök életet.

10. Mert az ő alkotása vagyunk,

Az alkotást görögül a „poéma” szó fejezi ki, amely költeményt is jelent. A költő gyönyörű kifejezések által akar megnyilvánulni, szépséget fejez ki vonzó szavakkal. Isten is Önmagát akarja kifejezni a ti életetekben azért, hogy Jézus Krisztus hasonlatosságára alakít át, ezáltal ti magatok lesztek az Isten kinyilatkoztatása a környezetetek számára.

Jézus volt Isten dicsőségének kifejeződése. Egy napon azt mondta a tanítványainak, hogy ha ű látták, akkor az Atyát látták.

Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!”

Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit.

Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”

Isten azt akarja, hogy ti legyetek az Ő kifejeződése a világ számára. A negyedik fejezetben Pál el fogja mondani, hogy ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul. Tette azt azzal a céllal, hogy a szenteket felkészítse a szolgálat végzésére, Krisztus testének építésére, ami egészen addig tart, amíg mindnyájan megismerjük az Isten Fiát és egységesen hiszünk Őbenne. Pál a korintusiaknak írta, hogy *ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.*

Az Isten lefaragja rólunk a kiálló szálkákat, dudorokat, elsimítja az egyenetlenségeket, és az élettemmel kapcsolatban az egyetlen célja az, hogy Krisztus képére formáljon engem, hogy rajtam keresztül megmutathassa magát a világnak.

Miközben végzi e munkáját, sokszor felkiáltok, amikor faragni kezdi a kiálló sarkakat. Nem mindig tetszik Isten munkája, de az a fontos, hogy alávessem magam az Ő akaratának. Nem értem mindig, hogy miért farag le ezt vagy azt, amit én lehet, hogy jónak látok, de Ő tudja mit és miért csinál. Ha átadom Neki magam, akkor nem harcolok ez ellen. Uram, elfogadom mindazt, amit az életemben teszel. Végezd a munkádat bennem, hogy megmutathasd magad rajtam keresztül!

10. Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Isten már előre meghatározta azt a munkát, amelyet az Ő dicsőségére fogsz elvégezni: kész terve és célja van számodra. Emlékszel arra, amikor Márdokeus üzenetet küldött Eszternek, hogy beszéljen a királlyal, a férjével? Eszter azt válaszolta, hogy: „Nem mehetek be a férjemhez bármikor, mert a perzsa törvények szerint csak akkor tehetem ezt, ha hívat, különben a fejemet veszik.” Márdokeus ezt üzenté vissza: „Honnan tudod, hogy nem pont az Isten akaratából vagy most azon a helyen? A történet teljes háttere: a szépségverseny, amelynek nyomán királynővé választottak, a régi királynő elvesztése, minden körülmény arra utalhat, hogy Isten munkálta ki az Ő akaratát azért, hogy erre a történelmi pillanatra felkészítsen, és általad szabadítsa meg a népét. Ne gondold, hogy ha ez a zsidókat elítélő törvény életbe lép, akkor te megszabadulhatsz. Ha te hallgatsz, Isten akkor is megszabadítja a népét, csak valaki máson keresztül. De te vesztes leszel, ha annak ellenére utasítod vissza a segítségnyújtást, hogy Isten erre téged választott ki.”

Tudhatjuk, hogy Isten egy előre meghatározott céllal és terv szerint munkálkodik a mi életünkben is. Nem csak azért munkálkodik bennünk, mert nincs más dolga. Nem azért állít minket különböző próbatételek elé, mert egyszerűen úgy tetszik Neki. Azért dolgozik bennünk, hogy azt a pontosan megszerkesztett tervet vigyük véghez, amely az Ő dicsőségét szolgálja az Ő országában.

Ha visszatekintek az életemre, láthatom, hogy miként készített fel, hogyan dolgozott bennem eddig, hogy felkészítsen arra, ahol most éppen vagyok.

Visszamehetek egészen a születésem előtti időkhöz, és láthatom, hogy már akkor kézben tartotta az életemet, amikor még meg sem születtem. Látható az is, amint kisgyerekként az Ő felkészítő munkájának részese voltam általam, hogy egy olyan Istent tisztelő anyát adott nekem, aki még a születésem előtt azt ígérte Istennek, hogy ha visszaadja neki a halott kislányát, akkor engem Isten szolgálatára fog átadni.

Isten egy csoda folytán azonnal visszaadta a kislányt, aki újra elkezdett lélegezni. Két hónap múlva, amikor megszülettem, azt mondta az édesanyám Istennek: „Atyám, teljesítem a fogadalmamat, amit a fiammal kapcsolatban ígértem, és átadom neked, hogy Téged szolgáljon.” Így a legelső emlékeimtől kezdve az édesanyám az Írásokat tanította nekem. Rendszeresen tanította meg kívülről az igeverseket, lefekvés előtt pedig mindig Dávidról, Józsuéről és Pálról olvasott nekem. Isten már ekkor elkezdte a felkészítést.

A szolgálatom első éveiben hatalmas kudarcokkal, nehézségekkel kellett szembenéznünk. Ez idő alatt kellett megtanulnunk, hogy még a vacsorát is Isten fogja adni, mert olyan közel álltunk a teljes csődhez. Egyik este, amikor már minden zsebet és pénztárcát kiürítettünk, összesen 37 centet találtunk. Elmentünk a boltba, hogy vegyünk valamit enni, és vettünk egy pár répát és egy babkonzervet. Amikor odavittük a kasszához, pontosan 37 centbe kerül, de mi már tudtuk, mert előre kiszámítottuk. Letettük a pénzt, vettük a répát és a konzervet, és elindultunk az ajtó felé. A kasszás utánunk szólt, és azt mondta: „Már régen szerettem volna jót tenni valakivel, itt ez a 10 dolláros vásárlási utalvány.” Mondtam Kaynek, hogy menjünk át a húsrészlegre, és vegyünk két szép lapockát, mert Isten megajándékozott, és sült húst fogunk enni ma este.

Isten ekkor is velünk volt, és ez az Ő felkészítő munkája volt. Arra készített fel, hogy higgyünk Benne, és legyünk biztosak abban, hogy betölti a szükségleteinket. Ugyanakkor arra is megtanított, hogy takarékosan használjuk az Ő erőforrásait, és hogy bölcssek és előrelátóak legyünk. Mindezzel arra is szolgálatra készített fel, amelyet ma is vezetünk. El nem tudtam képzelni, hogy mi forog Isten fejében. Megvolt az ambícióm arra, hogy remélhetőleg egy napon lesz egy 250 fős gyülekezetem – elegendő volt a 100 fő alatti gyülekezetekből, mert azok nem tudták ellátni a család szükségleteit. Ezért, akárcsak Pál, én is dolgoztam, hogy ne a gyülekezetnek kelljen minket eltartani. A Calvary Chapel indulásakor is a saját kezünkkel dolgoztunk, és én arra számítottam, hogy továbbra is dolgoznom kell. De Istennek más terve volt, sokkal nagyobb és hatalmasabb annál, amit valaha is elképzeltünk.

Úgy gondolom, hogy ha akarunk, akkor kiléphetünk Isten tervének megvalósításából. Mondhatjuk Neki, hogy: „Elegendő van Istenem, nem akarom ezt tovább folytatni, más úton akarok haladni.” Ezáltal elveszíthetjük Isten számunkra elkészített tervét. Ne értsetek félre, nem a megváltás elvesztéséről beszélek, hanem Isten számunkra elkészített tökéletes tervéről. Akkor történhet ez meg, ha fellázadunk Isten bennünk végzett munkája ellen. Isten azelőtt készít fel minket, mielőtt használni kezdene. A Biblia intése ellenére, sokszor megvetjük a felkészülés napjait, nem szeretünk kis dolgokkal foglalkozni: „Uram, a nagy dolgokat akarom.” Fontos, hogy Isten előbb bennem dolgozzon, és csak azután tud általam munkálkodni. Ezért a Bibliában az áll, hogy örömmel vegyük a nehéz próbatételeket.

Nem hiszem, hogy Isten mindent megvalósított már rajtam keresztül, amit szeretne. Úgy gondolom, hogy egy még nagyobb munkát készített elő számomra, ezért minden nap hihetetlenül izgalmas, amint újabb és újabb lehetőségek nyílnak előttem a szolgálat kiszélesítésére. Továbbra is a felkészítés időszakát élem. Nem futottam még be, de úton vagyok. Azon a napon pedig, amikor befutok, azon kapom majd magam, hogy Pált, Jánost és Isten dicsőségét látom magam körül.

Pál pontosan tudta, hogy amikor az Úr elhívta őt, akkor pontos terve volt a számára. Ezért mondta azt, hogy még nem értem el azt, amire elhívattam – még úton vagyok. Istennek terve van velem, és további munkája van számomra. Amikor mindezt teljesítem, úgy gondoljátok, hogy Isten továbbra is ebben a bűnös, elátkozott világban hagy? Annál jobban szeret Ő engem! Ezért akkor magához vesz a királyságának örök dicsőségébe.

11. Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülméletlenek a körülmételek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve.

12. Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izrael közösségétől elkülönítve, és mint az ígéret szövetségein kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban.

Krisztus eljövetele előtt hatalmas fal állt Isten és közöttetek. Az emberiség egyik legszomorúbb és legtragikusabb jellemzője, hogy reménység és Isten nélkül él a világban. Tragikus sors, ha valaki reménytelenségre van ítélve. A Biblia egyik legnagyobb tulajdonsága az, hogy reményt ad még ebben a folyamatosan romló világban is. Minél inkább romlik ez a világ, annál inkább nő a mi reménységünk.

A közgazdászok azt állítják, hogy a világ egyetlen reménysége egy egységes pénzügyi rendszer. Érdekes, hogy ezt említik a világ egyetlen reménységeként. Amikor pedig majd létrejön, a világ megváltásának fogják nevezni. Viszont a Biblia szerint az Antikrisztus fogja ezt a pénzügyi egységet elhozni a világ számára, és őt fogják a világ megváltójaként magasztalni.

13. Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztus vére által.

Valamikor idegenek voltatok, de most már Isten családjának részévé váltatok, és otthon vagytok az Ő országában.

14. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést,

15. miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában.

Itt Pál a zsidókról és a pogányokról beszél. Jézus a hatalmas különbségek ellenére egyesítette a törvény által elidegenített zsidókat és a teljesen kizárt pogányokat. Ezáltal Jézus lett a közös nevező mindenki számára: Ő az egyetlen út, amelyen az ember Istenhez jöhet. Mind a pogányoknak, mind a zsidóknak ezen az új, Jézus által kiépített úton kell Isten felé közeledniük, és ezáltal a köztük levő különbségek elmosódnak.

16. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában,

Jézus a kereszten betöltötte a törvényt, mert a törvény szerint a bűnös léleknek meg kell halnia. A zsidók korábban egy állat feláldozásával helyettesítették a saját halálukat, de a törvény igazságát be kellett tölteni. Ez pedig csak Jézus halálával történt meg. Így ért véget a törvény korszaka és hatalma az emberek fölött.

17. és eljött, és „békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek”.

Ugyanazt az üzenetet hozta el mindenki számára, akár közel vannak, akár távol levők.

18. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.

Egy Isten és egy Közbenjáró van az ember és Isten között – Jézus Krisztus. Nincs senki számára más út az Atyához, és nem érdekel, ha azzal vádolnak, hogy szűk látókörű vagyok, mert csak azt mondhatom, amit a Biblia ír erről. Valóban, ez egy szűk kapu és egy keskeny ösvény, de ez vezet egyedül az örök élethez. *Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.”*

Krisztus nyitotta meg az utat, amelyen az ember Istenhez mehet. Ez egy véres út, de az Atyával kerülünk közösségbe általa.

19. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.

Nemcsak Krisztus készít otthont magának a ti szívetekben, hanem ti is otthon lesztek Istennél.

20. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára...

Ezek nem az Ótestamentum prófétái, hanem az Újtestamentum egyházának prófétái. Nem is maguknak az apostoloknak az alapjaira építkezünk, hanem az ő üzenetükre. Pál azt mondta, hogy *más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus*. Péter azt mondta, hogy nincs más alapunk csak Jézus Krisztus. Jézus pedig azt mondta, hogy erre az alapra fogom építeni az egyházamat.

20. ...a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus,

Isten egy házat épít magának, egy testet, amelyben lakozhat – Krisztus testét, a hívők testületét. Jézus azt mondta, hogy *ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük*. Mi vagyunk Isten épülete. Az apostolok és a próféták rakták le az alapot, és az épület sarokköve maga Jézus Krisztus – Őrá épül az egész épület. Péter a 118. zsoltárt idézte a Szanhedrin előtt, és Jézusra utalva ezt mondta: *„Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.”*

Krisztust visszautasították az övéi, a zsidó vallási vezetők a sarokkövet dobták el maguktól. Salamon templomának építéskor egyetlen kalapács- vagy fémütés, egyetlen csattanás sem hallatszott, mert mindegyik épületkövet a városon kívül faragták ki, és azután szállították az épülethez. Mivel tökéletesen faragták ki őket, a helyszínen csak fel kellett tenni ezeket az előre meghatározott helyükre, még maltert sem használtak az illesztésnél.

Az építész ellenőrizte az érkező köveket, megjelölte a terven, hogy melyik kő érkezett meg, és azt azonnal a helyére illesztették. Egy nap azonban egy olyan kő érkezett a bányából, amely nem volt a tervrajzon, nem is volt megjelölve, és az építészek nem tudták, hogy mit tegyenek vele. Ezért félredobták, mert azt hitték, hogy a bánya hibás követ küldött. Amikor a templom építését befejezték, elküldtek valakit a bányába és megkérdezték, hogy hol van a sarokkő? Jött a válasz, hogy már régen elküldték. Végül megtalálták a követ a bokrok között, mert kiderült, hogy a félredobott kő volt a sarokkő.

20. a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus,

21. akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban,

Amikor Krisztusra építünk, akkor Ő tartja össze az egész épületet úgy, hogy az az Úr templomává formálódjon.

22. ...és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.

Milyen dicsőséges dolog egybegyűlni Isten családjaként, és érezni Isten Lelkének hatalmas erejét, amellyel az Ő hajlékát építi. Nem egy kézzelfogható épületről van szó, hanem a mi életünkről, amely az Ő terve szerint fonódik egybe, és általa nyilvánul meg Isten az Ő népe és a világ számára.

Atyám, köszönjük a Szentlélek csodálatos munkálkodását az életünkben, és azt a kegyelmet, amely által megváltattunk. A bennünk végzett munkád készít fel minket a Te céljaid kivitelezésére. Köszönjük, hogy a Lelked már akkor közelített hozzánk, amikor még semmi reménységünk nem volt Krisztus nélkül ebben a világban. Köszönjük, hogy a családot részévé válhattunk, és együtt lehetünk Veled, amikor Krisztusra építkezünk.

Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Istennek előre elkészített terve van az életetekre, munkálkodik bennetek, és rajtatok keresztül is szeretne munkálkodni. Ha átadjátok életeteket Istennek, fel fogjátok fedezni, hogy milyen munkát szánt nektek, amelyet az Ő dicsőségére végezhetek. De csak a Neki való engedelmesség által érthetitek meg, hogy konkrétan milyen feladatról is van szó.

Amikor a fazekas nekifog az agyag megmunkálásának, a fejében már előre kész a terv, amelynek alapján az edényt formálni fogja. Fogja az alaktalan agyagdarabot, óvatosan formálni kezdi egészen addig, amíg elkészíti a megtervezett edényt.

Isten úgy dolgozik az életetekkel, mint a fazekas az agyaggal. Előre megtervezte már azt az edényt, amely majd olyan munkát tud végezni, amely Számára dicsőséget hoz. Ő előre pontosan tudja, hogy milyen szerepet szánt nektek Krisztus testében.

Az agyagnak semmilyen beleszólása nincs a saját sorsával kapcsolatban. Nem is tudja előre, hogy mit készít belőle a fazekas, egészen addig, amíg valamilyen formává nem alakul. Amikor már feltűnnek a formák, mi magunk is rájöhethetünk, hogy Isten mire készít minket, és elkezdhetjük megérteni a céljait. Az egyetlen mód arra, hogy valóban felfedezem az Ő terveit az, hogy teljesen átadjam magamat az Ő

kezébe. Abban a pillanatban, amikor ellenállok, begörcsölök, a munka tönkremegy a Fazekas kezében, és emiatt gyakran mindent előlről kell kezdenie.

Idővel megtanuljuk, hogy a Fazekas sokkal jobban tud nálunk mindent. Ekkor rábízunk az életünket az Ő érintéseire, és hagyjuk, hogy véghezvigye bennünk azt a munkát, amelyet előre eltervezett.

Isten áldása legyen rajtatok, hogy olyan eszközt készíthessen belőletek, amelyet az Ő nevének dicsőségére használhat.